

June 7, 1966

**Emil Bodnaras, First Vice-President of the Council of
Ministers of the Socialist Republic of Romania,
Received Richard H. Davis, Ambassador of the
United States of America in Bucharest**

Citation:

"Emil Bodnaras, First Vice-President of the Council of Ministers of the Socialist Republic of Romania, Received Richard H. Davis, Ambassador of the United States of America in Bucharest", June 7, 1966, Wilson Center Digital Archive, ANR, Fond CC al PCR, Secția Relații Externe, Dosar 181/1966, f. 83-95. Translated by Larry L. Watts
<https://wilson-center.drivingcreative.com/document/122574>

Summary:

This document notes the exchange between Emil Bodnaras and US Ambassador to Bucharest, Richard H. Davis, regarding the situation in Vietnam and the condition of the conflict there.

Original Language:

Romanian

Contents:

Original Scan

Translation - English

REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE
Nr. 17/00220

Nr. 1321

9. vi 1966

STRICT SECRET

DIRECTIA TREBURILOR A CC AL PCR

NOTA DE AUDIENTA

La 27 mai 1966, Emil Bodnăraș, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, a primit în audiență de prezentare pe Richard H. Davis, ambasadorul Statelor Unite ale Americii la București. A fost de față S. Celac, secretar III în M.A.E.

Convorbirea a durat 2 ore și 50 de minute.

Richard H. Davis și-a exprimat recunoștința pentru acordarea audienței, cunoscut fiind programul foarte încărcat al personalităților din conducerea de stat a României, mai ales în perioada actuală.

La întrebarea prim-vicepreședintelui Consiliului de Miniștri privind modul în care ambasadorul american s-a acomodat în noua sa misiune diplomatică și cum se simte în România, R.H. Davis a remarcat că numirea sa ca ambasador la București este un prilej de profundă satisfacție personală care nu se limitează numai la posibilitatea de a cunoaște o țară frumoasă și un popor harnic și ospitalier, purtător al unor vechi și interesante tradiții. Mai mult decât atât, el a înțeles de la început marea responsabilitate pe care o implică acest post diplomatic, iar în

decursul activității sale a avut numeroase prilejuri să se convingă de importanța deosebită a locului și rolului crescând al României în afacerile internaționale.

Ambasadorul Davis a arătat, în continuare, că el consideră că este de datoria sa să cunoască în amănunt realitățile politice, economice și sociale din țara de reședință. În perioada celor 5 luni de când se află la post, deși își dă seama că mai are încă multe de învățat, s-a străduit să se edifice cât mai complet asupra ansamblului problemelor care caracterizează situația internă și internațională a României de azi. În acest sens, R.H.Davis consideră că recenta călătorie pe care a întreprins-o prin țară, vizitând orașele Cluj, Tîrgu Mureș și Brașov a fost deosebit de utilă, întărindu-i hotărîrea de a efectua asemenea vizite și în alte regiuni ale țării, de îndată ce va avea ocazia. Călătoria făcută a prilejuit constatarea că în toate localitățile vizitate, ca și pe întreg parcursul drumului, este evident efortul de dezvoltare, de construcție. Aspectul orașelor, modul cum sînt îmbrăcați oamenii, aprovizionarea magazinelor, amploarea construcției de locuințe vădese o preocupare constantă și o atenție egal distribuită pentru ridicarea economică și socială a tuturor regiunilor țării. Ambasadorul american a observat că această constatare este deosebit de semnificativă, deoarece în cele trei misiuni pe care le-a îndeplinit în U.R.S.S. în anii 1953 - 1959 s-a putut convinge că nu se poate vorbi, cel puțin pentru perioada respectivă, de o preocupare similară din partea guvernului sovietic.

A urmat un schimb de cuvinte cu caracter general în legătură cu posturile deținute anterior de ambasadorul Davis. Menționînd faptul că a avut prilejul să trăiască și să lucreze timp de mai mulți ani în China, înainte de cel de al doilea război mondial, ca și în cursul lui, R.H.Davis și-a exprimat aprecierea față de calitățile remarcabile ale poporului chinez.

856

- 3 -

În acest context, referindu-se la recenta vizită a delegației conduse de prim-vicepreședintele Consiliului de Miniștri Emil Bodnăraș la Hanoi, Pekin și Moscova, ambasadorul american l-a rugat să împărtășească, în cazul în care consideră posibil și potrivit, unele concluzii și impresii cu caracter general care se desprind în urma acestei călătorii. Este cunoscut interesul deosebit manifestat de guvernul american în legătură cu evoluția evenimentelor din Asia de sud-est și în special în Vietnam. Pentru acest motiv, guvernul S.U.A. ar saluta și ar aprecia profund orice element de natură să contribuie la o evaluare mai completă și, poate mai precisă a situației.

Emil Bodnăraș a amintit de activitatea lui R.H. Davis în calitate de asistent al subsecretarului de stat pentru problemele europene, subliniind contribuția sa personală la normalizarea și dezvoltarea relațiilor româno-americane. Faptul că Richard H. Davis a fost printre cei care au văzut limpede realitatea și au sprijinit în mod nemijlocit realizarea unei evoluții favorabile în relațiile dintre România și Statele Unite i-a atras respectul și considerația părții române. Prim-vicepreședintele Consiliului de Miniștri a arătat că a considerat necesar să evoce aceste elemente deoarece, răspunzând la întrebarea ce i-a fost adresată, considerația pe care o nutrește față de ambasadorul american nu poate căpăta decât o singură expresie: deplină sinceritate.

Impresia dominantă cu care a revenit delegația română care a vizitat Republica Democrată Vietnam o constituie hotărârea fermă și neclintită a poporului vietnamez, atât în nord cât și în sud, de a duce lupta pînă la capăt, pînă la victoria finală. Se cuvine subliniat calmul și siguranța cu care sînt privite în Vietnam atât situația actuală cât și perspectivele evoluției viitoare. Acest spirit este prezent și se manifestă evident la toate eşaloanele societății vietnameze, de la conducerea superioară de

partid și de stat și pînă la cetățenii simpli întîlniți pe stradă.

Calmul și siguranța generală care caracterizează în prezent întreg poporul vietnamez nu poate avea decît o singură sursă - certitudinea desăvîrșită că apără o cauză dreaptă, încrederea totală în conducătorii săi și în programul de luptă elaborat de aceștia.

Intr-adevăr, este greu de imaginat o cauză mai mobilizatoare, a cărei deplină justete este definită prin însuși conținutul ei - lupta pentru independența și suveranitatea patriei, împotriva agresorilor străini, pentru libertatea și integritatea teritorială a țării, pentru înlăturarea divizării artificiale a unui popor unitar, pentru afirmarea dreptului său legitim de a-și decide singur soarta, conform voinței și aspirațiilor sale. Poporul vietnamez este un popor vechi, ale cărui tradiții de cultură și civilizație unitară datează de peste patru milenii. Conștiința valorilor create și perpetuate prin secole, amintirea luptelor aprige duse în tot cursul istoriei Vietnamului pentru apărarea lor, pentru păstrarea ființei naționale sînt elemente importante care nu pot fi trecute cu vederea în aprecierea capacității de luptă a poporului vietnamez. Retrospectiva istorică le arată vietnamezilor că ori de cîte ori au luptat împotriva cotropirii și ocupației străine, ei au fost cei care au ieșit învingători. În ultimii douăzeci și ceva de ani, ei au avut de înfruntat pe colonialiștii francezi, apoi pe japonezi și din nou pe francezi, sprijiniți de această dată de dolarii americani, și se știe cum s-au încheiat aceste confruntări. În prezent, vietnamezii luptă împotriva americanilor fiind pătrunși de aceeași conștiință a justetei cauzei lor și de convingerea victoriei lor. Din momentul cînd S.U.A. au adus în Vietnamul de sud un corp expediționar, cînd trupele americane au intrat direct în luptă, cînd nu a mai fost vorba de un război al vietnamezilor împotriva vietnamezilor, ci al americanilor

87

- 5 -

împotriva vietnamezilor, din acel moment caracterul conflictului a suferit o modificare fundamentală, războiul a căpătat un conținut calitativ nou, transformându-se în război popular al întregului popor vietnamez împotriva cotropitorilor străini.

Se poate afirma cu certitudine că niciodată în tot decursul istoriei sale, poporul vietnamez nu a fost atât de strâns unit în lupta pentru îndeplinirea idealului național concretizat în programul politic elaborat de guvernul Republicii Democrate Vietnam și de Frontul Național de Eliberare din Vietnamul de sud. Niciodată în trecut poporul vietnamez nu și-a urmat cu atâta încredere conducătorii.

Trebuie subliniat faptul că din conducerea de azi a R.D.Vietnam fac parte oameni a căror viață și întreagă activitate se confundă cu cele mai nobile aspirații patriotice ale poporului vietnamez. Aceștia sînt oameni, a căror autoritate a fost clădită și confirmată în anii grei ai luptei împotriva invadatorilor japonezi și francezi, iar mai târziu în procesul construcției economice și sociale a Republicii Democrate Vietnam. Ho Si Min, de pildă, este și va rămîne un erou național al Vietnamului. Conducătorii Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud fac parte din aceeași categorie de oameni, iar prestigiul lor crește necontenit.

Nu există și nici nu poate exista vreun termen de comparație între conducătorii R.D.Vietnam și ai Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud, pe de o parte, și figurile de paie ale regimului de la Saigon, pe de altă parte. Generalului de Gaulle îi aparține o reușită butadă: "Qui est Ky?" Intr-adevăr, cine este Ky? Șeful guvernului saigonez nu este altceva decît o marionetă docilă a cărei existență și menținere la putere se datorează în exclusivitate sprijinului dolarilor și baionetelor americane. El este urît și respins de propriul său popor și nu va putea

scăpa, nici el și nici acoliții săi, de judecata poporului pe care l-a trădat. Evenimentele recente de la Da Nang, Hue și din alte orașe sud-vietnameze arată că împotriva lui Ky și a grupului conducător de la Saigon se ridică mereu alte forțe politice - budiștii, catolicii, intelectuali, studenții -, practic întreaga populație din Vietnamul de sud este angajată într-o formă sau alta a luptei împotriva regimului marionetă și ocupației americane. Sumbrezimea și lipsa de realism a formulei politice sprijinite de S.U.A. în Vietnamul de sud este evidentă și există numeroase indicii că procesul de dezagregare, odată început, se va accentua și accelera.

În contrast cu inconsistența și confuzia regimului de la Saigon, trebuie subliniat faptul că conducătorii de la Hanoi sînt oameni politici cu multă experiență, foarte realiști și competenți. Măsurile pe care ei le adoptă sînt cîntărite cu foarte multă grijă și pricepere, ele se bazează pe o evaluare și analiză temeinică a elementelor realității concrete și prin aceasta sînt realizabile și deci mobilizatoare. Experiența îndelungată de luptă și propria lor sărăcie i-a învățat pe vietnamezi să drămuiască cu sîrginție fiecare om de care dispun și fiecare ban pe care îl folosesc, ceea ce asigură o eficacitate sporită acțiunilor întreprinse. Cu tot atîta chibzuință este folosit și ajutorul acordat Vietnamului de țările socialiste. Vietnamezii au rugat chiar să nu li se trimită mai mult ajutor decît cer, deoarece numai ei sînt în măsură să aprecieze ce și cît le este necesar.

În trecut, Vietnamul de nord era o regiune bîntuită de foamete care depindea întru totul de aprovizionarea cu alimente din sud. După formarea R.D.Vietnam, datorită eforturilor întregii populații nord-vietnameze și mai ales datorită modului în care au fost mobilizate și dirijate aceste eforturi, în nord s-a ajuns să se producă în prezent 6,5 milioane tone de orez, cantitate ce acoperă satisfăcător nevoile de consum intern ale țării.

- 7 -

Ar fi o eroare să se considere că politica R.D. Vietnam și cei ce o formulează ar fi tributari unei influențe exterioare. În acest sens, este suficient să se reamintească faptul că Republica Democrată Vietnam a fost instaurată încă din 1945, într-o perioadă când în China se desfășura războiul civil, ale cărui perspective erau pe atunci încă foarte greu de evaluat. Crearea regimului socialist în nord, succesele obținute în construcția economică și social-culturală a țării sînt victorii pe care poporul vietnamez le-a cucerit prin propria salupă și trudă și la care nu va renunța niciodată. De aceea, populația din nord se raliază cu încredere în jurul conducerii sale, care și-a demonstrat prin fapte, de-a lungul anilor, competența și capacitatea de a dirija treburile țării, fidelitatea față de aspirațiile naționale cele mai profunde.

Acțiunile întreprinse și măsurile elaborate de conducerea R.D. Vietnam în situația actuală ca și în perspectiva diferitelor variante de evoluție ulterioară sînt pe deplin realiste și corespunzătoare din toate punctele de vedere. Vietnamezii privesc cu calm și sînt pregătiți să facă față problemelor ce s-ar ivi în eventualitatea trecerii la noi faze ale "escaladării" - bombardarea orașelor Hanoi și Haifong, sau invadarea terestră a Nordului. Nu ar reprezenta o surpriză nici eventuala extindere a războiului de către americani asupra țărilor învecinate cu Vietnamul, cu toate că - și acest fapt trebuie subliniat - conducătorii vietnamezi nu doresc să se producă o internaționalizare a conflictului și se străduiesc să mențină războiul în limitele lui actuale. În aceeași ordine de idei, conducătorii R.D. Vietnam nu intenționează să apeleze la trimiterea de voluntari din țările prietene, deoarece au de fapt suficienți voluntari în țară - întregul popor vietnamez.

Aprecieri în mare măsură identice se pot face și cu referire la Frontul Național de Eliberare din Vietnamul de sud. În timpul șederii sale la Hanoi, delegația română a

primit un mesaj semnat de președintele Prezidiului Comitetului Central al Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud și în care se transmite un salut din partea forțelor patriotice sud-vietnameze în continuă creștere. Această subliniere a faptului că forțele F.N.E. sporesc neconținut nu este întâmplătoare și ea reflectă situația reală. Delegația a avut convorbiri îndelungate cu principalii conducători ai R.D.Vietnam.

Din discuțiile purtate a reieșit cât se poate de clar că nu este de conceput o altă bază de reglementare a problemei vietnameze decât poziția în 4 puncte a guvernului R.D.Vietnam și programul în 5 puncte al Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud. Trebuie să se înțeleagă foarte clar că în concepția conducătorilor vietnamezi cele trei obiective ale programului - apărarea Nordului, eliberarea Sudului și reunificarea pașnică a Vietnamului - sînt văzute ca etape ale unui proces de durată. Este eronată impresia că eliberarea Vietnamului de sud ar presupune extinderea imediată și automată asupra lui a regimului social - politic existent în R.D.Vietnam. După retragerea trupelor americane, în condițiile în care vietnamezii din sud își vor putea exercita în mod liber voința, se va forma probabil un guvern care să întrunească sufragiul principalelor forțe politice din Vietnamul de sud, urmînd ca formula politică pentru reunificarea Vietnamului să fie stabilită prin contacte nemijlocite între reprezentanții celor două părți. Este evident că Frontul Național de Eliberare, prin adeziunea de masă de care se bucură, prin controlul efectiv pe care îl exercită asupra majorității teritoriului și populației din Vietnamul de sud reprezintă de pe acum factorul politic și militar cu cea mai importantă pondere în această parte a țării. În orice caz, oricare va fi formula la care se va ajunge, poporul vietnamez este cel care își va spune ultimul cuvînt în reglementarea viitorului politic al Vietnamului.

Este cunoscut faptul că toate țările socialiste au acordat pînă acum și vor acorda și în viitor într-o măsură sporită sprijin moral și ajutor material concret Vietnamului. În acest sens, a miza pe divergențele existente în mișcarea comunistă și în relațiile dintre țările socialiste ar fi o iluzie gratuită și periculoasă. Între țările socialiste există diferențe de păreri, însă în problema Vietnamului și a ajutorului pentru Vietnam, ele nu pot vedea lucrurile în două feluri, deoarece ceea ce se întâmplă în prezent în Vietnam s-ar putea petrece mîine în Albania sau în Europa Centrală. Poziția tuturor țărilor socialiste în această privință este lipsită de orice echivoc, iar a sconta pe dezbinarea lagărului socialist în asemenea condiții ar fi o eroare de calcul cu repercusiuni tragice pentru agresor.

Rățiunea simțămintelor de solidaritate ale guvernului și poporului român față de Vietnam nu o constituie simpla compasiune de ordin sentimental față de lupta unui popor unic și sărac împotriva cotropirii țării sale de către o mare putere economică și militară a lumii. În cazul României, solidaritatea cu Vietnamul este o consecință firească și necesară a adeziunii sale consecvente la un cod de principii de conduită internațională.

Susținerea și promovarea în relațiile internaționale de către România a principiilor independenței și suveranității statelor, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc nu reprezintă un expedient de conjunctură. Formularea acestor principii s-a impus o dată cu constatarea că vechiul cod de maniere care guverna relațiile internaționale este perimat și inaplicabil și că este necesar un nou cod de maniere care să corespundă condițiilor reale ale lumii contemporane. România consideră că în lumea de azi nu se mai poate tolera impunerea prin forță a voinței unei mari puteri în detrimentul unor țări mai mici și mai slabe, că afirmarea deplinei egalități

92

- 10 -

în suveranitate a tuturor statelor este premisa esențială a unor relații internaționale sănătoase. Noul cod de conduită internațională nu reprezintă un deziderat abstract - înfăptuirea lui este posibilă și necesară acum, în zilele noastre. Factorii care compun tabloul situației internaționale s-au schimbat fundamental. Ceea ce era posibil pe vremea președintelui Theodore Roosevelt nu mai este posibil în timpul președintelui Johnson. Ceea ce puteau face în trecut două canoniere nu mai poate astăzi realiza o armată de un sfert de milion de oameni avînd în spate întregul potențial economic și militar al celei mai mari puteri industriale din lume.

Este cert că, în ultimă instanță, Statele Unite vor trebui să se retragă din Vietnam. Conducătorii vietnamezi nu preconizează impunerea unor condiții umilitoare pentru S.U.A. Desigur că situația cea mai onorabilă ar fi fost ca Statele Unite să nu se fi angajat într-o intervenție militară în Vietnam. În condițiile actuale însă, o altă cale de reglementare a conflictului nu există. Desigur că retragerea trupelor americane din Vietnamul de sud nu înseamnă eliminarea prezenței și intereselor S.U.A. în Asia de sud-est. Nimeni din țările acestei regiuni, inclusiv Vietnamul, nu va fi împotriva unor relații economice, comerciale, culturale și tehnico-științifice cu S.U.A. în condiții de egalitate și avantaj reciproc, de neamestec în treburile interne.

În Vietnam singurii stăpîni trebuie să fie vietnamezii. Nimeni nu trebuie să pună la îndoială dreptul vietnamezilor de a trăi liberi și independenți, de a decide ei înșiși soarta patriei lor, după cum nimeni nu trebuie și nici nu poate să le modifice hotărîrea de a lupta pentru înfăptuirea acestui drept al lor.

Emil Bodnăraș a arătat, în continuare, că impresiile și concluziile cu care a venit delegația au cristalizat unele păreri ale părții române în ceea ce privește modul în care ar fi rezonabil să se procedeze în vederea abordării unei

- 11 -

soluționări a problemei vietnameze.

În primul rînd, după părerea noastră, este necesar să se înceteze în mod definitiv și necondiționat bombardamentele asupra Vietnamului de nord ca măsură indispensabilă pentru crearea unor condiții elementare în vederea începerii unor discuții calme. Este de neconceput ca guvernul Republicii Democratice Vietnam să accepte măcar ideea unor negocieri sub presiunea bombardamentelor de teroare. Bombardamentele trebuie să înceteze fără a lega aceasta de nici un fel de condiții.

În al doilea rînd, se impune stabilirea de contacte nemijlocite cu conducerea Frontului Național de Eliberare principala forță politică și militară care se opune americanilor în Vietnamul de sud. Se poate face o distincție netă între problemele care urmează a fi discutate cu guvernul R.D. Vietnam și cele care privesc F.N.E. din Vietnamul de sud. Este necesar să fie foarte bine înțeles faptul că în ceea ce privește problemele Vietnamului de sud, Frontul este singurul factor cu răspunderea și competența necesară de a purta discuții. Frontul Național de Eliberare nu reprezintă o prelungire în sud a autorității guvernului nord-vietnamez, el constituie forul central al unei largi coaliții a forțelor și grupărilor politice din Vietnamul de sud, care duc lupta armată împotriva ocupației militare americane, pentru eliberarea și independența țării lor. În cadrul acestei coaliții cu un larg caracter patriotic de masă este știut că comuniștii reprezintă doar o mică parte, ceea ce face și mai puțin explicabilă reticența guvernului american de a intra în contact direct cu conducerea F.N.E.

Emil Bodnăraș a subliniat faptul că problemele expuse reprezintă rezultatul unui schimb propriu de păreri. Ele nu au fost discutate în timpul vizitei delegației române în Vietnam, cunoscută fiind sensibilitatea conducerii vietnameze față de orice fel de sugestii de a duce tratative

- 12 -

sub presiunea terorii. Părerea părții române este că, atunci când aceste condiții vor începe să se materializeze, se va putea crea cadrul necesar pentru ducerea unor discuții utile.

Richard H. Davis a spus că îi sînt clare problemele prezentate și a cerut permisiunea de a pune două întrebări: 1.- dacă încetarea bombardamentelor asupra Nordului în condițiile menționate creează garanții în sensul acceptării de către guvernul nord-vietnamez a ideii soluționării conflictului pe calea tratativelor și 2.- dacă limitarea angajamentului militar american în Vietnamul de sud ar atrage după sine asigurarea încetării infiltrărilor de trupe și a sprijinirii cu material militar din nord a forțelor de guerrilă din Vietnamul de sud.

Emil Bodnăraș a arătat că, în cazul în care dorește în mod real înfăptuirea unor pași înainte în direcția soluționării conflictului, guvernul Statelor Unite nu trebuie să condiționeze sub nici o formă faptul încetării bombardamentelor. Această acțiune, fără a genera vreo obligație din partea Vietnamului de nord, este însă de natură să creeze condiții mai calme, lipsite de elemente de presiune prin teroare, în vederea eventualei începerii a discuțiilor.

În ceea ce privește așa numita problema a "infiltrărilor", în jurul căreia s-a făcut foarte mult caz în luările de poziții oficiale ca și în presa americană, este necesar ca lucrurile să fie privite cu luciditate și realism. Vietnamul reprezintă o singură țară iar poporul vietnamez este același, atât în nord cît și în sud. Mulți dintre conducătorii Republicii Democrate Vietnam (de pildă Pham Van Dong sau Le Duan) provin din sud, după cum există fără îndoială numeroși conducători și luptători ai Frontului Național de Eliberare din Vietnamul de sud care sînt de origine din nord. Apare natural deci ca vietnamezii din nord să îi sprijine pe concetățenii lor din sud în lupta împotriva ocupației străine. Trebuie remarcat însă că ajutorul din nord,

956

- 13 -

destul de redus cantitativ, nu este și nu poate fi cauza și elementul motor al vastului război popular care se desfășoară în Vietnamul de sud și ale cărui mobiluri trebuie căutate în altă parte. În același timp, este de reținut că acum, în condițiile accentuării perspectivelor escaladării războiului spre nord, conducerea R.D.Vietnam nu va face greșeala să-și risipească forțele de care dispune.

Richard H. Davis a mulțumit pentru franchețea și claritatea cu care prim-vicepreședintele Consiliului de Miniștri a expus problemele în cursul discuției. După cum se știe, guvernul Statelor Unite are o poziție diferită asupra unora dintre chestiunile abordate, inclusiv asupra problemei agresiunii Vietnamului de nord împotriva sudului.

În încheierea convorbirii, ambasadorul american a dat asigurări că va transmite neîntârziat la Washington în modul cel mai corect și complet expunerea clară făcută de prim-vicepreședintele Emil Bodnăraș.

7 iunie 1966

ymacoveșky

On May 27, 1966, Emil Bodnaras, First Vice-President of the Council of Ministers of the Socialist Republic of Romania, received in presentation audience Richard H. Davis, Ambassador of the United States of America in Bucharest. S. Celac, Third Secretary in the MFA, was present.^[1]

The conversation lasted 2 hours and 50 minutes. [pp. 83-95]

Richard H. Davis expressed recognition for the audience, knowing the very busy program of the persons in the state leadership of Romania, especially in the current period.

□To the question of the first vice-president of the Council of Ministers as to how the American ambassador was accommodating himself in his new diplomatic mission and how he feels in Romania, R. H. Davis remarked that his naming as ambassador to Bucharest is an occasion of profound personal satisfaction that is not limited only to the possibility of knowing a beautiful country and a hard-working and hospitable people, the bearers of ancient and interesting traditions. More than that, he understood from the beginning the great responsibility that this diplomatic post implies, and in the course of his activities he has had numerous occasions to convince himself of the special importance of the place and growing role of Romania in international affairs.

□Ambassador Davis explained, in continuation, that he considers it his duty to know in detail the political, economic and social realities in the country of residence. In the period of the 5 months since he has been on post, although he recognizes that he still has much to learn, he has striven to inform himself as completely as possible of the ensemble of issues that characterize the internal and internal situation of Romania today. In this sense, R. H. Davis considers that the recent trip that he undertook through the country, visiting the cities of Cluj, Targu Mures and Brasov were especially useful, strengthening his decision to effect similar visits in other regions of the country as well, as soon as he has the opportunity. The trip gave him the occasion to note that in all of the localities he visited, as well as along the entire course of his travels, the development and construction effort was evident. The aspect of the cities, the manner in which people are dressed, the provisioning of the stores, and the amplitude of home construction shows a constant preoccupation and equally distributed attention for raising the economic and social standard of all of the regions of the country. The American ambassador observed that this for him was especially significant because during the three missions he fulfilled in the USSR in the years 1953-1959 one could not speak, at least for that period, of a similar preoccupation on the part of the Soviet government.

□There followed a general discussion regarding the posts that ambassador Davis held previously. Mentioning the fact that he had the opportunity to work for some years in China, before the Second World War, and that during that period, R. H. Davis also expressed appreciation for the remarkable qualities of the Chinese people.

In this context, referring to the recent visit to Hanoi, Beijing and Moscow, led by first vice president of the Council of Ministers Emil Bodnaras, the American ambassador asked him to share, to the degree he considered possible and appropriate, the conclusions and impressions of a general character that he took away from this journey. The special interest of the American government in connection with the evolution of events in Southeast Asia and especially in Vietnam is well known. For this reason, the U.S. government would salute and profoundly appreciate any element of a nature to contribute to a more complete and, possibly, more precise evaluation of the situation.

Emil Bodnaras recalled the activity of R. H. Davis when he was assistant undersecretary of state for European issues, underscoring his personal contribution to the normalization and development of Romanian-American relations. The fact that Richard H. Davis was among those who saw reality clearly and directly supported the favorable evolution of relations between Romania and the United States drew the respect and consideration of the Romanian side. The first vice president of the Council of Ministers explained that he considered it necessary to evoke these elements because, responding to the question that was addressed to him, the consideration that he has for the American ambassador can only be expressed in one form - full sincerity.

The dominant impression with which the Romanian delegation that visited the Democratic Republic of Vietnam returned was that of the firm and unbending decisiveness of the Vietnamese people, both in the north and in the south, to fight to the very end, up to the final victory. The calm and security with which both the current situation and the perspective of future evolution are viewed in Vietnam is worth emphasis. This spirit is present and is openly manifest at every level of Vietnamese society, from the senior leadership of the party and the state to the simple citizen one meets on the street.

The general calm and security that presently characterizes the entire Vietnamese people can have only one source - the absolute certainty that they are defending a just cause, a complete faith in their leadership and in the combat plans they elaborate.

Truly, it is hard to imagine a more mobilizing cause, whose full justice is defined through its very content - the struggle for the independence and sovereignty of the fatherland, against foreign aggression, for the liberty and integrity of the territory of the country, for removing artificial divisions of a unitary people, for the affirmation of its legitimate right to decide its own destiny, conforming to its will and aspirations. The Vietnamese people are an ancient people, whose cultural traditions and unitary civilization date over four millennia. The consciousness of the values created and perpetuated through the centuries, the memory of heated battles fought over the entire course of the history of Vietnam for their defense, for the preservation of the national identity are important elements that cannot be overlooked in appreciating the fighting capacity of the Vietnamese people. The historical retrospective shows that, time after time, the Vietnamese fought against foreign invasions and occupations and were the ones who emerged victorious. In the last twenty-some years, they have had to confront French colonialists, then the Japanese and again the French, supported that time by American dollars, and everyone knows how these confrontations concluded. At present, the Vietnamese fight against the Americans while penetrated by the same consciousness of the justice of their cause and of the conviction in their victory. From the moment when the U.S.A. brought an expeditionary corps to South Vietnam, when the American troops entered into direct combat, when it was no longer a situation of a war of the Vietnamese against the Vietnamese but of the Americans against the Vietnamese, from that moment the character of the conflict suffered a fundamental modification, the war gained a qualitatively new content, transforming it into a popular war of the entire Vietnamese people against foreign invaders.

One can affirm with certitude that never in the entire course of its history, have the Vietnamese people be so closely united in the struggle for achieving the national ideal concretely manifested in the political program elaborated by the government of the Democratic Republic of Vietnam and by the National Liberation Front of South Vietnam. Never in the past have the Vietnamese people followed its leadership with such faith.

It must be underscored that today's leadership of the D. R. Vietnam is made up of men whose entire life and activity are intertwined with the most noble and patriotic aspirations of the Vietnamese people. These are people whose authority was constructed and confirmed during the years of harsh struggle against the Japanese and French invaders, and later in the process of economic and social construction of the Democratic Republic of Vietnam. Ho Chi Minh, for instance, is and will remain a national hero of Vietnam. The leaders of the National Liberation Front in South Vietnam are from the same category of people, and their prestige grows unconstrained.

There is no comparison, no could there be, between the leadership of the D. R. Vietnam and of the National Liberation Front of South Vietnam, on the one hand, and the straw figures of the regime in Saigon, on the other. To General De Gaulle belongs a most accomplished witticism: "Qui est Ky?" Truly, who is [General Nguyen Cao] Ky? The head of the Saigon government is nothing other than a docile puppet whose existence and maintenance in power is due exclusively to the support of American dollars and bayonets. He is hated and rejected by his own people and he cannot escape, not he nor his acolytes, the judgment of the people he betrayed. The recent events in Da Nang, Hue and other cities of South Vietnam show that other political

forces are always rising against Ky and the leadership group in Saigon - Buddhists, Catholics, the intellectuals, the students - practically the entire population of South Vietnam is engaged in one form or another in the struggle against the puppet regime and the American occupation. The weakness and the lack of realism of the political formula supported by the U.S.A. in South Vietnam is evident and there are numerous indications that the process political disaggregation, once began, will quickly accentuate and accelerate.

In contrast with the inconsistency and confusion of the regime in Saigon, the fact must be underscored that the leaders in Hanoi are political figures with great experience, very realistic and very competent. The measures they adopt are weighed with very great care and understanding, they are based on sound evaluation and analysis of the concrete elements of reality and thus are both achievable and mobilizing. The long experience of struggle and their own sacrifices have taught the Vietnamese value stingily every man of which they dispose and every penny that they use, which assures an increased efficiency in the actions they undertake. The same care is taken in the use of the assistance accorded Vietnam by the socialist states. The Vietnamese have even requested not to send them more assistance than they request, because only they are capable of appreciating what and how much is necessary.

In the past, North Vietnam was a region haunted by famine that depended entirely on the provision of foodstuffs from the south. After the formation of the D. R. Vietnam, due to the efforts of the entire North Vietnamese population and especially due to the manner in which these efforts were mobilized and directed, the north now produces 6.5 million tons of rice, a quantity that satisfactorily covers the internal consumption needs of the country.

It would be an error to consider that the policy of the D. R. Vietnam and those who formulate it are tributaries of an external influence. In this sense, it is sufficient to remember the fact that the Democratic Republic of Vietnam was created in 1945, during a period when a civil war was raging in China, whose perspectives were then still hard to evaluate. The creation of the socialist regime in the north, and the successes obtained in the economic and socio-cultural construction of the country, are victories that the Vietnamese people won through their own struggle and toil and which they will never renounce. Given that, the population of the north faithfully rallies around its leadership, which has also demonstrated through its actions, over the long years, its competence and capacity to direct the affairs of the country, and its fidelity towards the most profound national aspirations.

The actions undertaken and the measures elaborated by the D. R. Vietnam leadership in the current situation as well as in the perspective of different variants of subsequent evolution are completely realistic and appropriate from every point of view. The Vietnamese view with calm and are prepared to take on the problems that will arise in the eventuality of passage to new phases of "escalation" - the bombing of the cities of Hanoi and Haiphong, or the land invasion of the north. Nor would the eventual expansion of the war by the Americans over the countries neighboring Vietnam present a surprise, even though - and this fact must be stressed - the Vietnamese leadership does not desire to internationalize the conflict and strives to maintain the war to its current limits. In the same order of ideas, the leadership of the D. R. Vietnam does not intend to appeal for the sending of volunteers from the friendly countries, because it has in fact sufficient volunteers in the country - the entire Vietnamese people.

Almost identical appreciations can be made in reference to the National Front of Liberation Front in the south. During its stay in Hanoi, the Romanian delegation received a message signed by the president of the Presidium of the Central Committee of the National Liberation Front of South Vietnam in which it sends greetings from the continually growing patriotic South Vietnamese forces. This underscoring of the fact that the NLF forces are increasing without limit is not accidental and it does reflect the real situation. The delegation had long conversations with the principal leaders of D. R. Vietnam.

From the discussions carried out it emerged as clearly as possible that there is no concept of any other basis for regulating the problem of Vietnam except the position in the 4 points of the government of D. R. Vietnam and the 5 point program of the

National Liberation Front in South Vietnam. It must be understood very clearly that in the concept of the Vietnamese leaders those three objectives of the program - the defense of the North, the liberation of the South and the peaceful reunification of Vietnam - are seen as stages in a long-term process. The impression that the liberation of southern Vietnam would presuppose the immediate and automatic extension of the existing social-political regime in D. R. Vietnam is erroneous. After the withdrawal of the American troops, in conditions in which the Vietnamese in the south could exercise their free will, a government will probably be formed that will accommodate the principal political forces of South Vietnam, with the result that the political formula for the reunification of Vietnam will be established through direct contacts between the representatives of those two sides. It is evident that the National Liberation Front, through the adherence of the masses that it enjoys, through the effective control that it exercises over the majority of the territory and population of South Vietnam now represents the political and military factor with the greatest weight in this part of the country. In any case, whatever will be the formula to which they will arrive, the Vietnamese people is the one that will say the last word in the future political regulation of Vietnam.

The fact is known that all of the socialist countries have until now accorded and will accord in the future to an increased degree moral support and concrete material assistance to Vietnam. In this sense, to bet on the existing divergences in the Communist movement and in the relations between the socialist countries would be a gratuitous and dangerous illusion. There are differences of opinion among the socialist countries, however, in the problem of Vietnam and of assistance for Vietnam, there is only one way of seeing things because that which happens at present in Vietnam could happen tomorrow in Albania or in Central Europe. The position of all socialist countries in this regard is absent any equivocation, and to count upon the disintegration of the socialist camp in such circumstances would be an error of calculation with tragic repercussions for the aggressor.

The rationale for the feeling of solidarity of the Romanian government and people for Vietnam is not constituted of a simple compassion of a sentimental order for the struggle of a unique and poor people against the invasion of its country by a great economic and military world power. In the case of Romania, the solidarity with Vietnam is a natural and necessary consequence of its consequent adherence to a code of principles of international conduct.

The maintenance and promotion in international relations by Romania of the principles of the independence and sovereignty of states, of their equality of rights, the non-interference in their domestic affairs and mutual advantage does not represent a circumstantial expedient. The formulation of these principles was imposed at the same time as the recognition that the old code of manners that governed international relations is stale and inapplicable and that a new code of manners is necessary that corresponds to the real conditions of the contemporary world. Romania considers that in today's world the imposition through force of the will of great powers to the detriment of smaller and weaker powers cannot be tolerated, that the full affirmation of equality in sovereignty of all states is the essential premise of healthy international relations. The new code of international conduct does not represent an abstract desiderata - its achievement is possible and necessary now, in our days. The factors that comprise the tableaux of the international situation have changed fundamentally. That which was possible during the presidency of Theodore Roosevelt no longer is possible during the time of President Johnson. That which could be done with two gunboats can no longer be realized today by an army of a quarter of a million men having in its rear the entire economic and military potential of the greatest industrial power in the world.

It is certain that, in the final analysis, the United States must withdraw from Vietnam. The Vietnamese leadership does not foresee the imposition of humiliating conditions for the U.S.A. Of course, the most honorable situation would have been that the United States had not engaged in a military intervention in Vietnam. In the current conditions, however, another path of settling the conflict does not exist. The withdrawal of American troops from South Vietnam certainly does not mean the elimination of the presence and interests of the U.S.A. in Southeast Asia. No one in the countries of this region, including Vietnam, will stand against some economic,

commercial, cultural and technical-scientific relations with the U.S.A. under conditions of equality and mutual advantage, of non-interference in domestic affairs.

In Vietnam the only masters must be the Vietnamese. No one must place in doubt the right of the Vietnamese to live free and independent, of deciding for themselves the destiny of their fatherland, just as no one must nor can modify their decision to fight for the achievement of this right.

Emil Bodnaras explained, in continuation, that the impressions and conclusions with which the delegation returned crystallized some opinions on the Romanian side with regard to the manner in which it would be reasonable to proceed in view of approaching a resolution of the Vietnamese problem.

In the first place, in our opinion, it is necessary to stop definitively and unconditionally the bombing of North Vietnam as an indispensable measure for the creation of elementary conditions for the beginning of calm discussions. It is inconceivable that the government of the Democratic Republic of Vietnam should accept even the idea of negotiations under the pressure of terror bombing. The bombing must cease without linking it to any other sort of condition.

In the second place, it is necessary to establish direct contacts with the leadership of the National Liberation Front, the principal political and military force that opposes the Americans in South Vietnam. A net distinction can be made between the problems that will be discussed with the government of D. R. Vietnam and those that regard the NLF of South Vietnam. It is necessary for the fact to be very well understood that, in regard to the problems of South Vietnam, the Front is the only factor with the necessary responsibility and competence to carry out discussions. The National Liberation Front does not represent an extension in the south of the authority of the North Vietnamese, it constitutes the central forum of a large coalition political forces and groups in South Vietnam, which conducts the armed struggle against the American military occupation, for the liberation and independence of their country. Within this coalition with a broad mass patriotic character it is known that the communists represent only a small part, which makes the reticence of the American government to enter into direct contact with the NLF leadership even less explicable.

Emil Bodnaras underscored the fact that the problems he raised represent the result of an exchange of views. They were not discussed during the visit of the Romanian delegation in Vietnam, knowing the sensitivity of the Vietnamese leadership towards any sort of suggestion that they conduct negotiations under the pressure of terror. The opinion of the Romanian side is that, when these conditions will begin to materialize, the necessary framework will be created for conducting useful discussions.

Richard H. Davis said that the problems presented are clear and he requested permission to put two questions: ☐ Whether the cessation of bombing in the North under the conditions mentioned create guarantees in the sense of the acceptance by the North Vietnamese government of the idea of resolving the conflict through the path of negotiations; and

☐ Whether limiting the American military engagement in South Vietnam will of itself draw the assurance of the end of troop infiltrations and of military material support from the north to the guerrilla forces in South Vietnam.

☐

Emil Bodnaras explained that, if it really desires to realize some steps forward in the direction of resolving the conflict, the government of the United States must not condition in any way the fact of cessation of bombing. This action, without generating any obligation on the side of North Vietnam, is, however, of a nature to create calmer conditions, lacking elements of pressure through terror, in view of the eventual beginning of discussions.

In regard to the so-called problem of "infiltrations," around which a great case has been made in the taking of official positions as well as in the American press, it is necessary that things be viewed with lucidity and realism. Vietnam represents a single country and the Vietnamese people are one in the same, both in the north and in the south. Many of the leaders of the Democratic Republic of Vietnam (for example,

Pham Van Dong or Le Duan) come from the south, just as there are without doubt numerous leaders and fighters of the National Liberation Front in South Vietnam who are originally from the north. It thus appears natural that the Vietnamese in the north should support their fellow citizens in the south in the struggle against foreign occupation. It must be remarked that the assistance from the north, is not all that great in quantity, it is not and it could not be the cause and elementary motor of the vast popular war underway in South Vietnam, whose motives must be sought elsewhere. At the same time, it is worth remembering that now, in conditions of the accentuation of the perspective of the escalation of the war towards the north, the leadership of the D. R. Vietnam will not make the mistake of wasting the forces of which it disposes.

Richard H. Davis thanked him for the frankness and the clarity with which the first vice-president of the Council of Ministers presented the problems in the course of the discussion. As is known, the government of the United States has a different position regarding some of the issues broached, including on the issue of the aggression of North Vietnam against the South.

At the conclusion of the conversation, the American ambassador gave assurances that he would transmit the clear presentation given by First Vice-President Emil Bodnaras to Washington without delay and in the most accurate and complete manner.

June 7, 1966 □□□□□□□□ G. Macovescu

[1] The U.S. Ambassador reported on the Bodnaras briefing to the Secretary of State the same day as Bucharest's Telegram 1095, May 27, 1966, Department of State, Central Files, POL 27 VIET S.